

Jap Sevdiren Kadın 20

– KOCAMANOĞLU · 09 Haziran 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-20

...

Bir süre sonra kendini Teramachi Kapalı çarşısının giriş kapısında buldu. Çarşığı ağır adımlarla gezmeye başladı. Yer yer alışveriş için kendi dükkânlarına çağırınların davetlerine tebessüm ederek ve kayıtsız kalarak yoluna ve bakınlmalarına devam etti. Yerliler kadar yabancı turistlerinde rağbet ettiği bir çarşıydı.

Para kazanmak ve müşteri çekmek için olanca gayreti gösteren bu insanlara bakarak, aldırış etmeden ağır ağır ilerledi. Akşam için taze balık aldı. Bir lokumcuya uğrayarak, hoşuna giden sevdiği kuşlokumundan biraz satın aldı. Tadına bakması için lokumcunun ikram ettiği lokumu reddetmedi. Ağzına atarak tadına baktı.

Giyiminden, lokanta ve kafesine kadar birçok işyerinin olduğu bu hareketli mekânda vaktin nasıl geçtiğini bile bilemiyordu. Çarşıda ardından bir erkeğin kendini takip ettiği zannıyla huzursuz oldu. Bu hisleri birkaç defadır devam edip geliyordu. Bu ise her geçen gün kendinin biraz daha rahatsız ve huzursuz ediyordu.

Takip edilip edilmediğini anlamak ve göz gezdirmek bahanesiyle bir giyim mağazasına geçti. Geriye dönüp baktığında kimseyi göremedi. “Her halde bana öyle geldi. Yoksa kendi kendime evhamlandım mı?” diye sormaktan kendini alamadı.

O arada mağaza sahibi olan Miyu kapıdan sanki tedirgin olarak içeriye giren Hitomi Hanımı tanıdı. “Hitomi Hanım? Yanılmıyorum değil mi?” diyen kadın sözleri üzerine başını kaldırdı ve dikkatlice kadına baktı. Uzun bir zamandan beri birbirilerini görüşmüyorlar da olsa Hitomi Hanım da onu tanıdı.

Hitomi Hanım “Evet... Siz de Miyu olmalısınız” dedi. Miyu “Hoş geldiniz,” diyerek arkadaşını selamladı. Hitomi Hanım selama karşılık verdi. “Hoş bulduk. Tesadüfen girdim... Siz mi açtınız?” sorusuna Miyu, “Açalı bir yıl kadar oldu...”

Hitomi Hanım hiç beklemediği bir anda tanıdık bir simanın verdiği rahatlıkla yıllar öncesinden tanıdığı Miyu ile karşılaşmıştı. Birçok Japon’un yaptığı gibi üzerindeki gerginliği yüzündeki tebessümle gizlemeye çalıştı. Miyu’yu uzun bir zamandır görmemişti.

Hitomi Hanım “Kazancınız bol olsun.” dedi. Miyu “Teşekkür ederim. Hayrola bir sıkıntı yok değil mi? Sizi

sanki biraz gergin gibi gördüm...” diyerek endişelerini dile getirmeye çalıştı.

Hitomi Hanım “Yok, yok... Belki size öyle gelmiştir” dedi. Miyu arkadaşının sözlerini kabul eder gibi sesini çıkarmayarak arkadaşını üstelemedi. Miyu “Gel şurada oturalım... Biraz yarenlik ederiz...” dedi. Ve ona yanı başında oturması için bir sandalye uzattı. Miyu arkadaşının yüzüne ve gözlerinin içine bakarak “Görmeyeli uzun bir zaman oldu. Nerelerdesin? Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Hitomi Hanım derin bir nefes aldı “Biz Yasuki ile boşandık. Yirmi iki yıl oldu. Nogaya’dan göçerek Kyoto’ya geldim ve kabuğuma çekildim. Burada yaşıyorum.” Hayat hikâyesini o kadar kısa özetleyivermişti ki, kendisi şaşırıldığı gibi, Miyu da şaşırıp kalmıştı.

Miyu “Hani severek evlenmiştin. Ne oldu?” demekten kendini alamadı. Hitomi Hanım “Hayatımın en büyük hatasını yapmışım. Onu yeteri kadar tanıdığımı zannediyordum ama hiç tanımamışım. Ayrılmamız gerekiyordu ve ayrıldık.”

Miyu geçmişçi çok dallandırıp budaklandırmak istemedi. Hitomi Hanımın anlattıklarıyla yetinmeye razı oldu. “Galiba iki dünya güzeli kızın vardı. Onlar ne âlemde?”

Hitomi Hanım “Mahkeme Yumi’yi bana verdi. Ama Ayumi ise babasında kaldı. İzlerini kaybettim ve bir daha haber bile alamadım. O günden bu yana diğer kızımın yüzünü bile bir daha göremedim. Onun hasretiyle yüreğimin bir köşesi hala kanayıp duruyor...” dedi hüzün dolu duygular içinde...

“Bak buna çok üzüldüm...”

“Sen ne yaptın?”

Miyu “Ben de Hiroyuki ile evlendim. Bir oğlum ve bir kızım var. Mutluyum... Birkaç yıl oldu. Bu mağazayı açtım. Önceleri çok zorlandım. Ama hem ben alıştım hem de müşterilerim... Bildiğim kadarıyla çizimle aran çok iyiydi. Sen ne yapıyorsun peki?”

“Ben de aynı bildiğin gibi, birkaç firmaya desen çizim işi yapmaya devam ediyorum...”

Miyu “Kız ne yaptı?” diye sorarak Yumi hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Miyu, oğlu Yasuki için kız araştırıyordu. “O Japon dili ve edebiyat bölümünü bitirdi ve öğretmenliğe başladı...”

“O kadar oldu mu? Bak, buna sevindim işte... Peki, tekrar neden evlenmedin?”

“Tekrar ikinci bir evliliği denemeye korktum desem inanır mısınız?”

“Ama korkmakla da olmaz ki... Genç yaşta hayatını heder etmişsin...”

Miyu “Her şeye rağmen dul olmak zordur!” derken, Hitomi Hanım şiir gibi konuşmaya başladı.

...

“Hayatta kolay olan ne var ki?”

“Dizdim yüreğime acıyı,”

“Hasreti...”

“Kırıldı kanadım,”

“Uçamadım...”

“Keder yakaladı,”

“Esir etti kendine,”

“Ve bir daha kaçmadım...”

...

Devamı var

...

Ant-150515